

— „Мила мамо, това трѣбва да е рѣката, за която ми говори Омасъ, Сега вече пѣтътъ ни е лесенъ. Ще вървимъ по течението на рѣката и ще стигнемъ града“.

— „А колко е далечъ още градътъ?“ запитала майката.

— „Разбира се, ще пѣтуваме още нѣколко дни. Сега ще се разхладимъ съ бистра водица, ще похапнемъ, ще починемъ отъ горещината, и съ нови сили ще продължимъ“.

Недалечъ отъ брѣга намѣрили тѣ сѣнчесто мѣстence и се разположили. Майката посвѣтвала сина си, да подрѣмне. Той я послушалъ. И заспалъ веднага.